

København

*Si com l'infant que sap pel carrer seu
prou bé anar...*

Ausiàs March

Només el murmuri del tramvia que creua la nit
trencant aquest silenci històric de parets blanques.
El seu xiulet constant, com una absència,
la teua absència que sé i no vull i m'ho dic,
la teua absència de tacte de pedra.
El seu xiulet continu, maquinal, incessant,
una companyia fidel si bé es mira,
com el record del xiquet d'ales grises,
jugava i reia i corria i cridava, només,
a l'ombra de a placeta, cec d'estàtues insignes,
agafava la mà del pare innocent de certes coses,
inconscientment feliç, inevitablement perfecte.
Ara ho pense com una metàfora clamorosa,
i em pose estúpidament solemne.
El número tres gira el cantó lentament,
amb el dens enrenou dels ferros,
i les últimes històries del dia, humilment assegudes.
Una mà en una mà.
La seua mà dins la mà inexpugnable del pare,
la mà totpoderosa que tanca uns dits distrets,
infinítament aliens al temps que no toquen encara,
el temps del qual som amargs subalterns.
Coses sabudes, reiterades fins i tot,
inevitablement erosionades, com una primavera,
com la primavera que es dessagna aquesta nit,
amb una lenta i suau i petita tristesa.

M'he alçat uns instants de la cadira,
no recorde què volia dir, potser era l'evidència,
l'evidència brutal de la carn desfeta,
el misteri salvatge de l'ànima fugida, segrestada,
la por animal a una certesa pesant, immòbil,
la intuïció de la injustícia darrera.

Tot el que no sap mentre riu i juga i corre i crida,
aliè, terriblement aliè del que ha de saber,
d'allò que no podrà explicar una nit d'abril
en què esclatarà en crits pels passadissos foscos,
bramant que no és just i que no hi ha dret a certes coses,
per a tot seguit comprendre, sàviament i lúcida,
que ningú, mai, li va dir que ho fora.

Només uns ulls oberts i una felicitat certa,
quan la humitat s'escola ja entre les llambordes,
i els pits s'arrosseguen darrere les finestres,
i les fulles recelen entre l'hivern i la vida,
i s'apaga el darrer llum tot d'una revolada,
i els polisíndetons s'assagen vagament inútils.

Hauria d'escriure altres versos,
fer com certs poetes de ploma fina i decidida,
que saben de l'autoflagel·lació un costum estèril,
i traçar homenatges sincers a la passió de viure,
a les pells retudes al sol magnífic,
al sexe entre matolls i sal i dentades,
enyors tendrament mediterranis
encabits en sonets pulcres de síl·labes polides,
línies magnament clàssiques, dites renaixentistes,
honestament rimades que diria el fill del forner,
per a certificar, definitivament, sense contemplacions,
que la noblesse n'est pas une chimère.

Oh dolça vida. Oh dolça. Oh.

Però no puc.

Fa estona que no passa cap tramvia.

Toque la solitud amb les mans,
amb les puntes dels dits,
recórrec uns ulls oberts i la teua absència.

C.F.L